

Ümid evinə doğru

Bütün hallarda insanı yönəldən, onun məramını, məqsədini diri tutan, ayaqda saxlayan daxili inamdı, yeni Ümiddi. Bu mənada səninlə üz-üzə dayanan, səni bərkə-boşa çəkən, bəzən haqlı, bəzən haqsız qınayan hər kəsin içində həmin o Ümid onun öz istəyinə, öz daxili aurasına görə formalaşır. Yəni kim necədirsə, əxlaqı, dünyagörüşü, mənəviyyəti hansı nüanslarla cıllanıbsa elə Ümidi də ona bab gəlir, onun oxşarı, lap bir az da kobud desəm tayı olur. Çox təəssüf ki, bəzən bu ölçülər bir-birinə elə sarmaşığı kimi sarılırlar ki, dayanıb təəccüb etməkdən, təəssüf etməkdən başqa əlindən heç nə gəlmir. Deməli, Allahın yaratdığı bəndə özünün içində yaratdığı ilə bir harmoniya təşkil edir və sonda da əlini dizinə çirpib gileylənməyə üzü də qalmır. Nə isə...

Bu, bir həqiqətdir ki, insan ümidlə yaşayır. Ona görə də min illərin bir deyimi hər zaman təkrarlanır. O fikiri kimin ifadə etdiyini, kimin ilk dəfə dediyini bilmirəm. Amma bu gün bildiyim odur ki, "Sonuncu ölənin ümidi!". Bax, elə mənim də istəyim, məramım, lap açığı can atdığım həmin o pir bildiyim, and yeri bildiyim Ümid yeridi, Ümid evidi, Ümid ocağıdı. Bütün varlığımla o yere, o evə, o ocağa pərvanəyəm.

Bilirəm ki, qanadları güclü, qaməti şax olan sevginin Ümidi də dəyənətlidi, güclüdü və o, insanın ruhunu da, ürəyini də özü ilə çəkib aparır, götürüb gedir öz evinə, öz yerinə, öz ocağına. Bax, bu məqamda özün də hiss etmədən bütün yaşantılarını gözünün önündən keçirirsən. Ağrıları da, intihar cəhdini də, sevincini də, hətta gördüyün yuxunu da təkrar çözürsən. Düşünürsən ki, bütün bunlar sənin Ümidlə arandakı məsafəni qısaldacaq. Sən dözümsən, inadın, Ümidin əlini sənə tərəf bir az da uzadacaq. Nəhayətdə sən rolunu tamaşaçı kimi oynayan aktyor kimi çətin duruma düşməyəcəksən. Sənin tamaşaçının Ümid olacaq səni səsləyən Ümid.

Mən heç bir alqışa ehtiyac duymasan da, gerçəklik özü səni o alqışlara bükəcək, kipiqlərini yaşa büküdü kimi, yanaqlarını təbəssümə büküdü kimi. Bir də görəcəksən ki, sən dünyanı öz rəngarəngliyi ilə, öz istisi ilə nə qədər doğmadı və sən dünyanı sən qonağın da, sığındığın da, oxşadığın, baxışlarınla öpdüyün o varlıq həm də sənin Ümidindi. Sən onun külək dağıdan saçını küləyin əlindən almaq üçün az qala təbiətə, yeni küləyə üsyan etməyə də hazır olursan. İstəmirsən ki, sən baxışından, sən nəfəsindən başqa ona toxunan, onu seyr edən, onu oxşayan başqa

bir nəfəs, başqa bir nəse olsun. Bu, nə qısqanclıqdı, nə xudbəsənlik, nə də özündən razılıq. Bu heç bədgümanlıq da deyil. Yeni Ümidə güvənir, inamın yerdən göyə qəddərdir.

*Bir ocaq közərir, bir tüstü qalxır
Köklənib diqqətim baş verənlərə...
Ürəyim susaraq kənardan baxır -
Qəmin divarına, daş verənlərə!..*

*Titredir ruhumu həzin bir avaz,
Gözümün kökündə sular lillənir...
Kədərəm dərin, ümidim dayaz -
Dilim tərpenməmiş ağrı dillənir...*

*Baxıb, vərəq- vərəq yaddaş dəftərin,
Kiprik ucu ilə sıgallayır...
Üzümə oxunan ömrün səhflərin
Qəbul eləmirəm - cığallayır...*

*Nədənsə bənzətdim dar ağacına -
Közərin ocağın tüstü dirəyin...
Səni and verirəm, gülüm, saçına -
Ovut, səni sevan şair ürəyin!*

İnsanın iç dünyasının bir istəyi də olub həmişə. Bu istək isə umacaq deyil, tələb deyil... Sadəcə bir ülfət, bir səmimiyyət, bir diqqət, lap elə bir iynə ucu boyda təbəssümdü. Bunu ona görə xüsusi vurğulayıram ki, dünyada elə adam yoxdur ki, onun ovunmağa, onun təsəlliyyə ehtiyacı olmasın. Şəxsən mən az qala

bütün gecə və gündüzü həmin o məni ovudacaq anı gözləyirəm, arzulayıram. Ona ehtiyacımı gizlədə bilmirəm. Çünki ovunanda hiss edirəm ki, yaşamaq həvəsim, yaşamaq istəyim Ümidə çevrilir, olan Ümidimi artırır. Deməli, məni ovudacaq həmin o nəsnə, yeni söz, hərəkət, kimlər üçünsə mənasız, gereksiz ola bilər. Heç ağıllarının ucundan da gəlib keçməz. O sən xilaskar mələk olduğuna sənə xatırladır. O sən Ümid olduğuna yadına salır. Ona görə də sən mənim gözlədiyim, axtardığım, aradığım, səsinlə, özünlə, bütövlükdə mənim ürəyimi bir anlıq da olsa ovudursan. Mənim ruhumu bir anlıq da olsa Ümid qapısından içəri keçirirsən.

Kimse bu hissləri, bu duyğuları müxtəlif yerə yoza bilər. Kimse bunu öləri bir yazı kimi, gündəmin içində olmaq istəyi kimi də dəyərləndirə bilər. Amma bütün bu dediklərimə və verilən qiymətlərə baxmayaraq, mən hər kəsin bildiyi kimi, yalnız Allahdan və Səndən yazıram. Və yalnız Allahın və Sənin mənim həyatımda Ümid olmanızı təkrar-təkrar vurğuladığımı bilənlər bilir, bilməyənlərin də nə zamansa biləcəyinə şübhəm yoxdur. Ən azından ona görə ki, istəyimin adı Ümidli Sevgidi. Həmin sevgi ovutmağa da, yaşatmağa da qadirdir. Yəqin ki, bununla bağlı kimse mübahisə etmə-

yəcək. Çünki hər kəsin qəlbində öz sevgisi, öz ümidi var və mən də hər kəsə öz sevgisi, öz Ümidi ilə başa qalmaq, əl-ələ tutub könülləri rahat olan, ruhları sevinən Ümid evinə doğru yol getməyi arzu edirəm.

Və nəhayət:

*Gecikdim bu axşam, deyəsən bir az
Bəlkə də yubandım, ya da ləngidim...
Amma düşünməki edib sənə naz -
Dalğalı dəniz tək indi səngidim!..*

*Fikrim də, ruhum da həmişəki tək,
Qoşa izimizlə gəzib bu gün də!..
Yaddaşında canlat - xəlqət şəklin çək -
Məni o şəkildə göstər bu gündə!*

*Bir az da yorulmuş, bir az da küsgün -
Üzünə təbəssüm mehi dəyməyən...
Sənin dediyin tək, şükürsüz, üzgün -
Elə həmkəliyəm - özün təkləyən!..*

*Tanrı sərhəddin də aşmışdı sevgim -
Çünki inadım da ölçsüz olub!..
Düşünmə, mən dünən səni az sevdim -
Bu gün Yer kürəsi sevgimlə dolub!*

Hə, mən yazımın sonuna gəlib çıxana qədər yaqın ki, sizlərə nə demək istədiyimi çatdırıram. Və çatdırı bilmədiklərimin də fərqinə vardım. Amma gəlin birlikdə etiraf edək ki, mən Sevgidən və Ümiddən yazdım. İstədim ki, gözümün önündə olan və ürəyimdə yaşayan, ruhumda mənimlə hər yeri dolayan O mənə ÜMİD olduğunu bilsin!..

Əbülfət MƏDƏTOĞLU